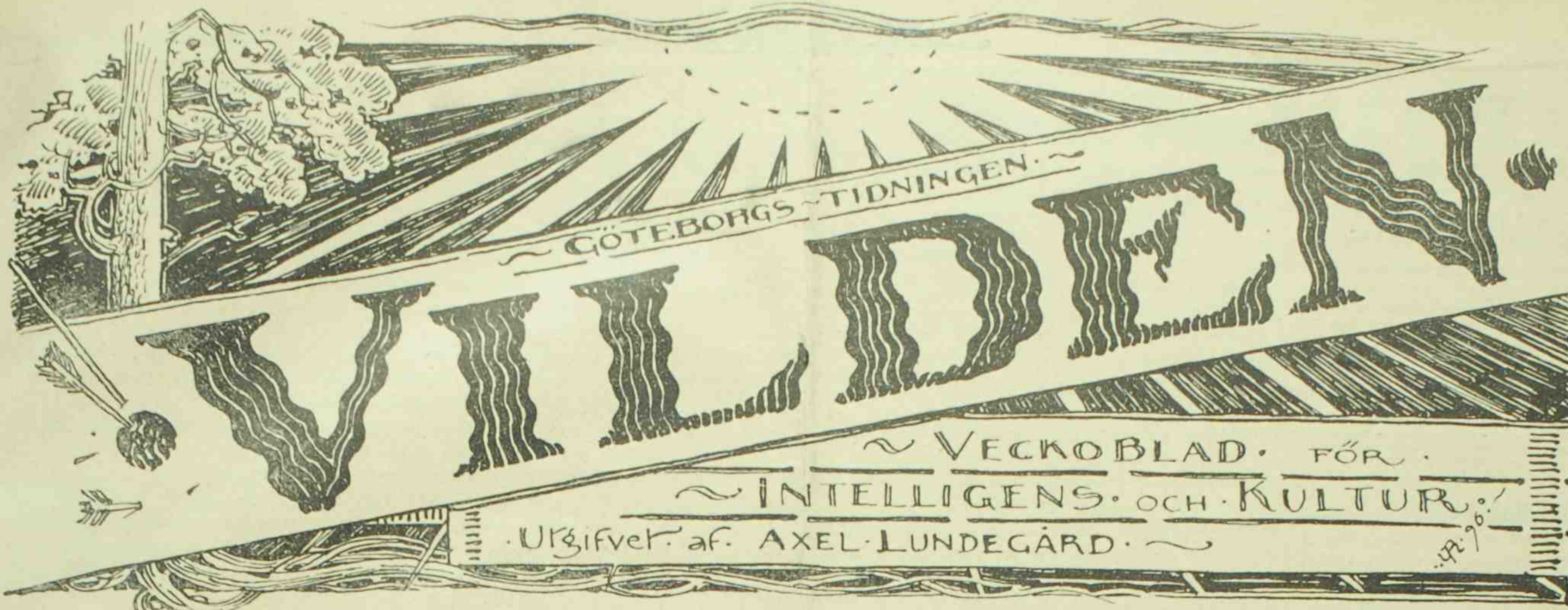

N:o 6.

PRENUMERATIONS-PRIS:
Helt år Kr. 4.50
Halft år 2.50
Kvartal 1.20
Månad 0.40

Obs! Önskas för Göteborg mota-
ga prenumeration & postkontoret.
Redaktion och Expedition:
Södra Hamngatan 2.
Rikstelefon: 35 61.

Lördagen den 6 Februari

Hufvudexpedition
Stockholm:
Mästersamuelsgatan 12.
E. Klemming.
Telefon: 76 48.

Wald, Zachrissons Boktryckeri, Göteborg.

ANNONS-PRIS:
Före texten: 25 öre pr non-
parelle-rad.
Efter texten: 20 öre.
Lännummer 10 öre.

1897

Innehåll.

Frågan om John-Ericsonsstatyn i Gbg. En salomonisk dom. Af Armand.
Konsten vid Kungsträdgården af L'inconnu.
Utanför af Margot.
Gnistor och slaggt.
Japansk konst. Af Maurice.
Pan, af Arminius.
En pepprad motion. Af Ax. L.
Tolf månader af H. Wilhelmsson.

Göteborg

Frågan om John Ericson-statyn i Göteborg.

En salomonisk dom!

Den vise konung Salomo afgjorde en gång en tvist mellan två kvinnor om ett barn på ett sätt, som för sena tider varit vittne om hans snille. Domen gick ut på, att barnet skulle delas mellan de båda parterna. Men då sönderstyckningen skulle börja, skedde det otroliga: den ena kvinnan gaf efter. Hon var naturligtvis den rätta modern och hon fick då också barnet till sist.

Tydligt har konung Salomos vishet påverkat åtminstone en medlem af John Ericson-komitén: nämligen professor Warburg, upphofsman till det märkliga förslaget, att herr Ingel Fallstedts staty skulle placeras på herr Christian Ericssons postament. Otvivelaktigt har det varit förslagsställarens mening, att den af de båda täflande, som sedermera först inkommit med ett formligt afböjande, i och genom detta afböjande skulle anses ha ådagalagt, att han hade det rätta konstnär-utskottet ofördröjligen borde träda i underhandling med den mannen.

Emellertid tycks komiténs flertal, beklagligt nog, icke kunnat öfvertygas om, att konung Salomos visdom talade ur professor Warburgs mun. Eller också har ingen förstått det snillrika syftet; ty förslaget föll. Men för att minska svedan af det misstroende, majoriteten därigenom visade esteties-professorns konstnärliga smak, antogs tyvärr samme förslagsställares andra alternativ; och i enlighet därmed har komitén anmodat två namngifna arkitekter att inkomma med förslag till postament åt herr Ingel Fallstedts staty.

Beslutet kommer utan tvifvel att väcka en — särskildt för dess upphofsman — allt annat än smickrande uppmärksamhet i konstnärsvärlden. Och ingen lär förtänka bildhuggarne, om de anse det innebära både en oformlighet och någonting ännu värre. I själfva verket har komitén af professor Warburg låtit förläsa sig till en grof taktlöshet mot den konstnär, med hvilken det verkställande utskottet har att träda i underhandling om statyns utförande.

Då komitén i enlighet med juryns utlåtande, uppdragit statyns utförande åt herr Fallstedt, borde höfligheten ha fordrat, att samme konstnär anmodats inkomma med ett nytt förslag till postament, om det redan inlemnade icke kunde godkännas. Ingen bildhuggare skulle väl, i ett sådant fall, underlåta att tillförsäkra sig sakkunnigt bistånd. Frivilligt samarbete mellan en bildhuggare och en arkitekt förekommer icke sällan just vid slika tillfällen. Men att förslag till postament beställes utan att stodens mästare får ha ett ord med, är någonting alldeles nytt.

Två af jurymännen, major Adelsköld och professor Clason ansågo (enligt Handelstidningens referat) »att det må bero på, hvar monumentet skall stå, huruvida en rund eller fyrkantig fotställning vore att föredraga» — och naturligtvis är detta sannt: Ett postament till en staty på t. ex. Lilla torget måste ha en helt annan karakter än fotställningen till en staty å Vasaplatsen. Hvar stoden kommer att resas, har nyligen blifvit bestämdt.

Det hade varit komiténs plikt, att underrätta konstnären därom och att i sammanhang därmed anmoda honom inkomma med ett nytt förslag till postament åt den staty, han modellerat.

Men komiténs hela verksamhet kunde helt visst, om det icke nu vore för sent, göras till föremål för många befogade anmärkningar. Först utlyses en täflan. I den deltagar hvarken professor Börjeson eller herr Teodor Lundberg. Hvarför? Det är ingen hemlighet. Ryktet hade nemligen med stor bestämdhet utpekat en konstnär som — i kraft af mäktig protektion och högröstad propaganda — själfskrifven till utförande af John Ericsons-stoden i Göteborg. (Utgången har emellertid visat, att ryktet hvirflat upp ur falska förutsättningar). Resultatet af den första täflingen blef, att ingen af de insända och prisbelönta skizzer kunde antagas. Det hade då varit komiténs skyldighet att utlysa en ny täflan; men så skedde icke.

Hela den sista akten af komiténs verksamhet är insvept i ett mystiskt mörker. Hvilka konstnärer ha anmodats att inkomma med nya skizzer?

Det sägs, att många enskilda bud under den sista tiden gått mellan Göteborg och Paris, där herr Christian Eriksson bor. Och att herr Fallstedt med sina gubbar beredt det Christianistiska partiet inom komitén en stor öfverraskning.

Men man får väl icke tro allt, som sägs!

Armand.

En tidsentlig motion, väcktes i riksdagens första kammare af representanten från Göteborg, dr Leman. Han förordar stryk som straff åt ligapojkar; äga under lämplig offentlig kontroll.

Vilden tror att metoden bör tillämpas också på ligapojkarne inom vår svenska kritik.

Herr Gustaf af Geijerstam lär från och med den 1:ste Februari ha inträdd som literat rådman i firman C & E. Gernands förlagsaffär. I sammanhang härmed meddelas, att firman verksamhet kommer att utvidgas.

Quod bonum, faustum felixque sit!

Stockholm

Konsten vid Kungsträdgården.

II.

Komedier bakom kulisserna.

Aktörer och aktriser kunna som bekant icke bedömas som andra människor. Den moderna psykologien måste — af naturliga skäl — stå vanmäktigt gent emot dem. De lefva icke sitt lif, de spela det. När de från den belysta scenen återvända till halfdunklet bakom kulisserna, stiga de blott in på en annan scen och öfvertaga en annan roll. Hvilka spännande intrigtstycken förstå de icke att arrangera till hvarandras ömsesidiga uppyggelse!

På Dramatiska teatern väljer man numera direktör årligen, och det är klart, att denna republikanska styrelseform kraftigt skall bidra till att hålla intrigtstycket vid makt och förläna det spänning. Hvilka dråpliga repriser af Mycket väsen för ingenting erbjödo icke komedierna bakom kulisserna närmast före det senaste direktörsvalet. Först var det direktörens komedi: direktören hade lagt hela sitt inflytande i vägskalet, ja hotat afgå, derest icke fru Hartman invaldes i associationen. Associationens damer och hr Palme, voro antagligen lika vänligt stämda mot fru Hartman dock unnade de henne icke societätens öfversinnliga ära. Kanske hade de rätt! Fru Hartman är ju en trumf för den stockholmska scenen, men hon bör alltid ha någon öfver sig; hon skall regeras, icke regera. Fru Hartman blef alltså icke societär och hr Fredrikson afgick icke — icke frivilligt. Men ofrivilligt hade han så när fått gå! — Man vet att det slutade med en kompromiss. Hr Fredrikson afgick pro forma som skådespelare och kvarstannade som direktör. D. v. s. den relativt dugligare sidan af mannen skulle upphöra att fungera. Desto kraftigare skulle hans absolut odagliga sida få göra sig gällande.

Scenens barn kunna icke alla likna Hamlet: det är icke alltid metod i deras galenskap!

Så var det regissörens komedi. Hr Christiernson lär vara mycket duglig

Annonsregister.

Barclays Téer

äro till sin kvalitet de bästa och billigaste. Té för kännare!
Viner af utsökta årgångar kunna beställas från samma firma.
Se annonserna!

I Silwanders Herrekipering, Stockholm och Göteborg, finnes allt hvad en gentleman behöfver för att kunna uppvisa ett oklanderligt yttre.
Se annonsen!

Cigaretten Yalta är billig och för priset god.

Eminente heter en förträfflig middagscigarr, som föres af Tobaksmagasinet, Drottninggatan 31 Stockholm.

Herr E. Klemming, Mästersamuelsgatan 12 Stockholm, emottager allehanda kommissionsuppdrag och speditioner. Se annonsen.

Cigarrsorterna Cleopatra, Las Veras, Guld och cigarrcigaretten Felix från Jon Askunds Cigarrfabrik, Linköping, rekommenderas.

Tandläkare Karl Elander.
N. Hamngatan 40.

Obs! Nyttillträdande prenumeranter.

Vildens namn finnes infördt i svenska postverkets tidningstaxa för 1897, under bokstafven G.

Göteborgstidningen Vilden.

Hvarje poststations föreståndare är skyldig att tillhandahålla allmänheten denna tidningstaxa och att mottaga prenumeration.

Pris för år: Kr. 4.50
» » kvartal: 1.20

Prenumerera strax! Eljes kommer tidningen Er icke tillhanda i så god tid, som Ni önskar.

Exp. af Vilden.
S. Hamngatan 2
GÖTEBORG.

Rikstel. 35 61.

E. KLEMMING, Stockholm,

Varuagentur & Speditioner,
ombesörjer förtullningar, inkasso- och kommissionsuppdrag, uppgör frakter, besvarar förfrågningar omgiende och billigt.
Kontor: Mäster Samuelsgatan 12.
(55) Allm. Telef. 76 48.

Cleopatra å 15 öre
Las Veras 12 »
Guld 10 »
Felix, Cigarrcigaretter 5 »
Säljes i de bästa cigarraffärer.
Jon Askunds Cigarrfabrik, Linköping.
Fabriksnederlag hos E. Klemming, Stockholm,
Mäster Samuelsgatan 12.
(56) Allm. Telefon 76 48.

Som **Specialité** för vi uti vår nyetablerade
Cigarr-, Cigaret- och Tobaksaffär
en Bremercigar

Eminente,

hvars fina smak och arom bör tilltala
hvarje cigarrkännare.

Cigarren är för oss tillverkad af
utsökta Sumatra- och Havannatobak
och säljes till det låga priset af Kr. 10,40 pr 100.

Order från landsorten expedieras fraktfritt
vid rekvisition af 200 cigarrer.

Desutom rekommenderas en mängd nyimporterade
cigarer från de mest välrenommerade fabriker
i Bremen, Hamburg, Holland samt

Tobaksmagasinet. Drottninggatan 31
Stockholm.
Stoopendaal & Kemp., Cigarimportörer.

Rika- och Allmänna Telefon.
Priskurant på begäran omgläande.

SILVANDERS
Herrekipering
Stockholm — Göteborg

Scotts berömda
HATTAR
Dents Handskar
Nyheter
Halsdukar o. Toilettartiklar

ur handverksarsynpunkt. Derför blef
han på sin tid förvärfvad af Drama-
tiska teatern. För resten hade han
visat sin förtäflighet genom att till-
samman med sin fru förvandla Södra
teatern från en blomstrande affär till
en tynande och miserabel. Också
ansåg sig hr C. kunna inträda inför
associationen med fordran att hans
gemål skulle bli engagerad. Eljes
svor äfven han att afgå. Vid denna
tid drömde hr Christierson stolta
drömmar. I Nya Dagligt Allehanda
lästes en kväll till mänsklighetens
hjälpnad, att hr Christierson skulle
ha utsikter vid valet till associationens
direktör! Ack, hans drömmar blefvo
snart till grus. Medan han drömde
om direktörsäran, lade damerna råd
om att ersätta honom med hr Aug.
Lindberg, och den stackars regissören
måste hastigt lemna den position,
hvarifrån han framstälde fordringar,
för att i stället intaga supplikantens
mera ödmjuka attityd.

August Lindberg var vid denna
tid själf i Stockholm med ett sam-
manräfsadt band. Han gaf »Gen-
gångare», och sannolikt kan ingen
teater i Norden ge den pjesen på ett
sådant sätt som sammanräfsade
sällskap, hvaröfver hr Lindberg för
det ena eller andra tillfället förfogar.
Hela världen erkände det, och vän-
nerna af det rådande systemet vid
Dramatiska teatern bifvade. Pressen
började nämligen redan plädera för
att hr Lindberg åter skulle anställas
som instruktör vid nämnda teater.
Allmänheten började med intresse
tala derom. Sjelfva de mäktiga as-
sociationsdamerna diskuterade som sagt
frågan. Hade hr Lindberg gifvit ännu
några lisen föreställningar, kunde han
ha blifvit farlig. Men man lyckades
öfvertala honom att med sin lands-
ortstrupp ge franska komedier. Man
kan tänka sig hur det skulle gå!
Efter den betan talades det icke vidare
om något regissörskap vid Dramatiska
teatern.

Makten räddades sålunda för ett
år af regimen Fredrikson-Christierson.
Jag borde kanske nämna hr
Hamrin såsom in diesem Bunde der
dritte. Hr Hamrin är äfven inom as-
sociationen tämligen illa sedd. Man af-
satte honom som associationens sek-
reterare; — hr Fredrikson upptog
honom till sin privatsekreterare. Hr
Hamrin kan på sin höjd tolereras,
när han spelar kusk eller poliskon-
stapel. Hr Fredrikson betrör honom
med hufvudroller.

För få veckor sedan hade hr Ham-

rin fått i uppdrag af sin chef att
spela Arnolphe i Molières »Fruntim-
merskolan». Alla förutsågo ett re-
markabelt flasko. Efter vid pass ett
tjog repetitioner utbrast en förmiddag
Agnés — fru Hartman —, som eljes
har alla skäl att hålla på hr Hamrin
och hans chef: »Nej, vet du Ossian!
Det här är för dj—ligt!» — Mustiga
uttryck lära icke sällan förekomma
i stockholmska artistkretsar, men detta
föreföll till och med hr Hamrin för
starkt. Han kastade käpp och hand-
skar i golvet. Herr Fredrikson måste
utveckla hela sin direktörsmyndighet
för att besvärja ursinnet. Några kväl-
lar senare gick representationen af
stapeln, och resultatet blef sådant
alla hade väntat. Alla voro ense
derom, att hr Hamrins spel var sä-
songens remarkablaste teaterskandal.
Hvar hade hr Fredrikson sitt förstånd
när han gaf en hufvudroll åt teaterns
omöjligaste skådespelare?

Ja, hvar är hr Fredriksons förstånd?
Hans hjerta lär väl aldrig kunna löpa
bort med hans hufvud! Nej, intet
hjärtats band knyter hr Fredrikson
till hr Hamrin, om man får tro de
invidga. Bandet lär vara af helt
annan art. Det sägs, att hr Hamrin
är synnerligen god vän med en tid-
ningskribbler, som lofvat göra sitt
värsta den dag hr Fredrikson skulle
vilja befria sig från hr Ossian Ham-
rin. Är detta rykte trovärdigt. Sä-
kert är, att det blifver trodt. Men
är det sant, att såka hotelser kunna
utöfva ett afgörande inflytande på
Dramatiska teaterns konstnärliga led-
ning — då behöfs intet ytterligare
vittnesbörd mot det nu rådande sy-
stemet! —

Nu stundar åter direktörsval vid
Dramatiska teatern. Hr Penne-
föreslog i fjol, att hr Fredrikson skulle
återväljas för tre år. Det förslaget
förkastades enhälligt. Hr Fredrikson
återvaldes på ett år med 9 röster af
15. Sex sedlar voro nämligen blanka.
Hur många skola de blanka sedlarne
bli i år? Sannolikt färre. Affärens
ha ur ekonomisk synpunkt gått bättre
sedan varietékonkurrensen upphörde.
Ur estetisk synpunkt ha de dock gått
så illa som möjligt. Sedan säsongens
början i fjol höst har teatern icke
att anteckna en enda afgjord succés.
Hvarje föreställning har haft att up-
visa någonting halft och trasigt. Roll-
fördelningen har vittnat om bristande
omdöme hos ledningen, och spelet
har visat, att sakkunnig instruktion
saknas. Ingen konstvän, som besökt
Dramatiska teatern, har kunnat undgå
att från salongen medföra den oan-
genäma känsla, som slarf hafs och
förfall ingifver. Och det kommer att
bli värre.

Ryktet påstår med bestämdhet, att
fru Hoving, teaterns obestridd mest
begäfvade kvinnliga kraft — som för
öfrigt ledt oppositionen inom as-
sociationen mot det rådande systemet —
tröttnat och ännar flytta till Finland,
der hennes man säges komma att
bosätta sig efter fullbordade medicinska
studier. Fru Hoving gaf i våras
gästroller vid svenska teatern i Hel-
singfors och mottogs med entusiasm.
Hennes konst har efter åratals af sö-
kande och studier nått sin mognad.
Hennes Marianne i Mussets »Mari-
annes nycker» var det bästa man
sett i denna säsong. Och hon har
ännu rika utvecklingsmöjligheter.

Efter det hon lemnat teatern skall
ingen der ens göra en ansats för att
hindra det snabba glidandet utföre.
Hr Penne, en ärelysten man, dock
ingalunda någon framstående eller
harmonisk konstnär, har föresatt sig
att blifva hr Fredriksons efterträdare.
Men i all stillhet och utan opposition.
Hans hopp är nämligen uteslutande
baseradt på tanken, att han är yngre
än hr Fredrikson och följaktligen en-
ligt naturens ordning bör lefva längre.

L'inconnu.

Store obekante!

Artiklarne om »Konsten vid Kungsträd-
gården» ha i hög grad väckt Vildens in-
tresse. Om icke ordet spirituell vore så ut-

slitet, skulle jag vilja använda det som ut-
märkande adjektiv om dessa uppsatser.
Hvem är du? Någon svensk publicist är
du icke, därtill behörs du din penna
alltför väl.

Om jag vore herr Fredrikson skulle jag
klippa ut den lilla pennteckningen i förra
numret, inrama den och hänga den på min
vägg. Om jag vore fru Hartman, skulle
jag älska dig till beövning och sedan be-
draga dig till straff. Om jag vore herr
Rundberg, skulle jag hämnas genom att
med sprucken röst sjunga ditt lof. Och
om jag vore herr Ossian Hamrin — nej,
vik bort förfärliga tankar!

Låt oss tala om den konstnärliga mi-
seren! Det är klart att det nu snart må-
ste göras någonting för att hämma deca-
dencen. Men hvad?

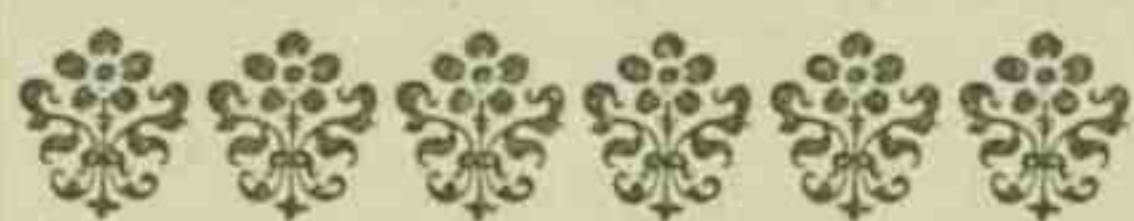
Att August Lindberg bör återbördas som
regissör är så solklart, att det icke tar
bevis. Men det behöfs också en chef. En
mäktig, myndig man, med mycket guld på
fracken. Därmed ingifver han sjugeterna
respekt. Han bör dessutom ha en smula
hufvud och en smula bildning, så att han
också kan skaffa sig någon respekt utåt.

Och så nya, nya krafter framför allt.

Den store obekante älskar fru Hoving.
Vilden har ingenting emot att framhålla
yttringarne af en sådan kärlek, men jag
skulle dock vilja ha sagt, att det också
finns en annan skådespelerska vid Drama-
tiska teatern och hennes namn är fru San-
dell.

Välkommen med fortsättningen. Helsing-
borg och tack!

Vilden.

Utanför.

Sex månader var det nu, som Blom-
gren varit på lasarettet. Och i
går hade professorn sagt, att de ej
hade rum för honom längre — att
han måste bort. — Lasarett! Det
ordet betyder för många död och
sorg och hemlöshet, men för Blom-
gren betydde det allt som var varmt
och godt och ljufvigt — det betydde
mat och en bäddad säng och vård
och vänliga ord. Och nu hade pro-
fessorn sagt, att han måste bort igen.
— »Har Blomgren något hem?» sa-
de professorn. — »Nej.» — Det låg
som ett kväddt ångestskri i detta nej,
ett helt lif af bitter resignerad smär-
ta, af vända, af sorg och nöd.

Och nu satt han på sin vanliga
plats vid fönstret, tigande, blek, och
väntade på rondan — han skulle
undersökas för sista gången, och se-
dan ut — bort —
Och snöflingorna dansade rundt
omkring, och blåsten hven och tjöt
i träden och ryckte bort de sista gu-
la bladen — och Blomgren satt och
stirrade ut — slött, tanklöst — lik-
som stelnad —.

Så gick dörren upp. In kom pro-
fessorn med alla kandidaterna, Och
Blomgren kallades fram, och profes-
sorn knackade på hans insjunkna
bröst och bad honom hosta och lyss-
nade och knackade på nytt. Och se-
dan lyssnade alla kandidaterna, och
alla både de Blomgren hosta, och
han hostade tills han miste andan
och två röda, skarpa fläckar runno
upp på hans bleka kinder.

Sedan började professorn tala. Och
Blomgren hörde på som i en dröm.
Det lät som en saga, hvad professorn
talte om. Han berättade om ett
ställe högt uppe bland bergen, där
det alltid var varmt och solen sken
och där rosor blommade hela året
om. Och han talte om ett slott, där
många människor bodde, och hvilket
härligt lif de förde där — hur de
lägo i hvilstolar i palmernas skugga
eller på stora luftiga glasverandor —
och de gjorde ingenting annat än
promenerade och läste tidningar, och
se'n fingo de ånyo lägga sig i sina
hvilstolar — och fem gånger om da-
gen skulle de äta — underliga rätter
och frukter, hvilas namn Blomgren
aldrig hört förr.

Kunde det vara sant, att det fanns
människor, som hade det så härligt?
Blomgren blundade, och han såg det
allt framför sig — såg de gröna

palmerne och de röda rosorna och
solsken och sommar —.

Och professorn talade vidare —
blef allt mera entusiastisk. Han sa-
de, att om Blomgren komme dit, skulle
han nog bli frisk. Det gick som en
rykning genom Blomgren. Frisk!
Skulle han bli frisk! Å Gud, å Gud,
frisk som förr, kunna arbeta, känna
sig som en människa igen — var
det sant? —

Och professorn fortsatte. Han lem-
nade poesien för prosan och talade
om, att det kostade femton kronor
om dagen i minst ett års tid för att
bli frisk. Och sedan tyckte han, att
Blomgren såg blekare ut än nyss,
och sade, att undersökningen hade
väl tröttnat honom. Så skref han
några piller åt Blomgren, och Blom-
gren skulle alltid sätta väl på sig
när han gick ut och äta duktigt och
arbeta så litet som möjligt.

Blomgren tackade och bökade
— en arbetares sneda, otympliga
böckning. Och professorn var så vän-
lig, tog till och med Blomgren i hand
och passade på att för kandidaterna
demonstrera, hurusom en grof, stark
arbetarehand kan af bara sysslolöshet
bli en fin och kraftlös herrehand.

Då gick rondan, och Blomgren sat-
te sig vid sitt fönster igen. Såg ut
på den bara frusna marken, de svarta
kala träden och de små hvassa flin-
gorna, som yrde omkring. Så blun-
dade han och såg på nytt det sago-
land, som professorns vältalighet nyss
trollat fram för hans fantasi och hvars
rosor han ett kort ögonblick trott
blomma för sig — och så reste
han sig med en suck och började
packa in sina få tillhörigheter.

Och så gick han ut i den kalla,
gråa världen och där ledde han en
liten tid på goda människors barm-
härthighet, till dess han svalt ihjäl
på den.

Margot.

Isbjörnen.

En fantasi.

Då stormen som värst rasade, sam-
mankallade Isbjörnen så många
af sina undersåtar, som han kunde
få fatt i, och sade:

»Jag är eder konung. Isen bekom-
mer mig intet. Stormen är mig under-
dånig. Eder åter jag upp, när det
faller mig in.»

Och hjorden af sälhundar, delfiner
och narhvalar ropade i korus: »Ack,
du är vår herre, du allra högste!
Hurrah! Vi lofva dig och lofva dig
och lofva dig! Sela!»

Stormens fanfarer.

Och Isbjörnen talade: »Hela jor-
den är mig underdånig, ty isen
är icke min fiende. Allt lyder mig,
ty Nordanvinden är min tjänare. Allt
darrar för mig, ty jag är vinternat-
ens herre.»

Och hjorden af sälhundar, delfiner
och narhvalar svarade och sade: »Vi
lofva dig och lofva dig! Herre, vill
du hafva någon mat? Sela!»

Isbjörnen fortsatte: »Jag vill segla
ut och bese mina gränslösa herradö-
men. Jag vill sätta mig på ett
isstycke och låta nordanvinden draga
mig.»

Han gjorde så. Nordanvinden
spände sig för. Våldiga vingslag
förde dem snart genom havets vidder.

Då sade Isbjörnen: »Min båt har
blifvit mindre, och jag kan icke se
land på långa vägar. Visst är jag
hafvets herre men jag kan dock icke
alltid simma.»

Nordanvinden anropade en kamrat
till hjälp, och de drogo isstycket åt
det håll, där de trodde land vara.
Det blef ett arbete för både en och
två dagar; och isbåten blef mindre
och mindre. Till slut var den knappt
något, men Isbjörnen försökte ändå
att hålla sig uppe på den. Han hal-
kade hit och dit, plumsade och vrä-

lade. Det var ett riktigt pajazzo-
upptåg därute i hafvet. Fiskarne,
som trodde, att den store herren ro-
ade sig med en lustig sport, skrat-
pade, så att det kluckade i magarne.

Han kom i land i en öken.

När han sett en stund på lägen-
heten ref han sig i hufvudet med
tassen och sade för sig själf: »Ett
mycket aflägsat landskap i mitt rike,
som icke ännu fått tillräcklig hyfs-
ning.» Så vandrade han framåt och
funderade på rätta sättet att civili-
sera. Han förstod icke, hur han
skulle få det att snöa i detta land-
skap.

Gazellerna kommo och tittade på
honom. Deras kroppar, slanka som
solstrålar, hånade honom och skrat-
tade från hornspetsarne till de blank-
svarta klöfvarne. »Sicken en!» hvi-
skade de. »Han måste vara från
landet.» Och en markatta satt i en
palm och räckte lång svans åt honom
med alla fyra händerna. Då gjorde
han ett försök att kapplöpa med ga-
zellerna och att kappklättra med mar-
kattan, men det var det färingaste
han gjort i hela sitt lif.

Nå ja.

Slutet blef, att ett lejon tillskyn-
dade honom döden. Och detta lejon
blef det högfärdigaste lejon i världen.
Det lät kalla sina undersåtar; och de
kommo: gazeller, giraffer och mar-
kattor.

Lejonet sade: »Jag är den jag är
och jag är stor. Jag har besegrat
världens farligaste vidunder.»

Hjorden af gazeller, giraffer och mar-
kattor svarade: »Vi lofva dig och
lofva dig och lofva dig! Herre, vill
du hafva någon att äta?» — Men
markattorna visste nog, att de icke
voro matnyttiga.

Men då Nordanvinden kom hem
och berättade äfventyret, hur Is-
björnen varit hjälplös som en fisk
på landbacken, kallad sälhundarne ho-
nom rabulist.

Rip.

Svar på bref.

Vän af framåtskridande. Ett resonnemang
är klokt och meningen är klar. Skulle
det visa sig, att ryktena talat sanning,
skall manuskriptet i en eller annan
form användas.

V. Det finns en viss vemodig vinterstäm-
ning i dikten, men Ni är ännu icke
herre öfver de poetiska uttrycksmedeln.
X. Ett försvar för den dramatiska kon-
sten i Stockholm verkar icke öfverty-
gande. Det bevisar blott, att Ni — så
väl som publiken i allmänhet — har
små pretentioner.

V. V. Tack. Skall införas.

Dionysios. Nej. Intet af hvad Ni sändt
kan antagas.

Margot. Som Ni ser. Hvar skall bidraget
till gäldande af nyårsräkningen sändas?
Thorgny. Ni tycks ha talang. Dikten tar-
var en smula retouchering. Tillåter
Ni detta, skall den sedan med nöje in-
föras.

Orvar. Nej, det är för obetydligt.

(Insändt!)

Måttligt med rosor!

Vi lefva i ångans, elektricitetens och
förlät jag säger det rent ut, magens tide-
hvarf. Bevis härfor ha vi bl. a. i många
af våra tidningar, där diverse uppsatser på
allmogespråk äro a och o.

»Landsmåländet» har blifvit nära nog
epidemiskt. Ej nog med att en mängd s. k.
artister med större eller mindre (eller ingen)
förmåga från varietéstrader o. a. ställen
härma pellar och stinor, vi få äfven i tryck
alltför mycket af det bondska till lifs. —
Och hvilken ragu! Klumpigt hopplugna
historier med mer eller mindre tillkrånglad
stafning, egade att locka den tanklösa
okunnigheten till ett gapskratt. Förgäves
söker man i dessa opus något bakom: en
smula naturtrohet i skildringen eller en
skymt af kärna. Dumheten når sin kulmen
där, att författarne till dessa bondsaker
få gå och gälla som en sorts litterära stor-
gubbar.

»Den oförbrännelige humoristen, den
bekante . . . den värderade . . . originellen» etc.,
hvem känner ej det där! »Hvem kan ej
spela en full bonde», säger August Blanche.

— T. o. m. de bättre af våra bondisar, »Jödder» och hvad de nu alla heta, männe de rätteligen förtjåna alla de rosor, den skattande allmänheten i tid och otid offrar dem? Den förtjåsten ha de ju, att deras s. k. skildringar äro sanna, men för mycket af det där »smålänks» verkar sannemligen icke förädlade för sinne och språk — — —

Heder åt ett ärligt löje, lifvet ljuder gu' nå's så ofta på anledningar till motsatsen, men må dumheten eller den på råhet och okunnighet ockrande snikna medelmåttan lönas efter förtjänst.

X X.

En motion om Sveriges anslutning till Bernerkonventionen har väckts i riksdagens andra kammare af representanten för Stockholm Grefve Hamilton.

Den segstigna frågan om riksbyggnaderna på Helgeandsholmen dyker ånyo upp vid innevarande riksdag i en motion af herr Olof Melin från Göteborg.

Motionären påpekar, att gränserna för tomtområdet mot Norrström blifvit reducerade genom domen i strandrättsfrågan, och yrkar, att bankbyggnadsförslaget nu, innan påhning och grundläggning vidtaga, måtte ånyo öfvervägas.

Professor Wilh. Bolin från Helsingfors håller den 16 Februari i Vetenskapsakademiens hörsal i Stockholm en offentlig föreläsning öfver *Suzengruber* (en österrikisk skådespelsförfattare).

Ämnet är icke mycket aktuellt, men Vilden hoppas, att biljettförsäljningen måtte gå strykande, ty den artige professorn har anslagit behållningen åt Sveriges författareförening.

Den ryska censuren har öfverträffat sig sjelf.

Vid tsarbesöket i Paris i höstas hade den franske skalden och akademiledamoten *José-Maria de Heredia* till tsarens ära skrivit en storslagen dikt, hvilken upplästes af skådespelaren Mounet Sully vid det tillfälle då tsaren lade grundstenen till den nya Alexander III-bron öfver Seinen. Denna dikt, för hvilken både tsaren och tsarennan frambar skalden sitt tack, — har af den ryska censuren förbjudits i Ryssland.

Heredia, som vid festen för grefve Muraviev intervjuats af Le Figaro, har för nämnda tidningsrepresentant förklarat, att den enda tänkbara orsaken till denna konfiskation torde vara den, att dikten innehåller ett par uttryck som antagligen syntes den ryska censuren för frisinade.

Först och främst hade Heredia i enlighet med hvad l'ancien regimes skaldar plägade göra, duat tsaren. Han hade nämligen skrivit:

La France, pour féter ta grande bienvenue,
Dans la langue des dieux par ma voix te
salue;
Car le poète seul peut tutoyer les rois.

Vidare hade han fällt ett yttrande, som i det despotiska Ryssland måhända betraktats som revolutionärt. Han hade lyckönskat tsaren till »åran att hafva eröfrat ett frött folks kärlek.»

Och för dessa uttrycks skull har den ryska censuren förbjudt publicerandet i Ryssland af ej endast Heredias dikt utan äfven de andra dikter, hvarmed franska skaldar hyllade tsaren.

Den fransk-ryska vänskapen framkallar emellanåt löjligen resultat!

PAN

(i nutid.)

Decemberdag isar. — Ur frikyrkan sakta en folkorm sig slingrar i snön. —

Kollekten vid utgången samvetsgrannt vakta två gråskägg, med fingrar till bön.

I hopen en Panfigur blåfrusen huttrar han döljer i tygsko sin bockfot och kuttrar med kvinliga grannen i lön.

Du Pan! Jag har sett dig i backar och hagar bland blommor och grönska i sol —

då himmelen gifmildt i sommarens dagar dig gaf hvad du önska: en kjol,

och stundom i kjolsäcken äfven en flaska. Då njöt du af älskog och fukta' din aska mång' resor förr'n hanen han gol.

Nu finner jag dig i de sorgklädda skaror, som höja mot cyklarn

ett stön, som kasta försåtligt i signade snaror ett bete åt hycklarn, och lön.

Jag såg hvad du gaf och jag såg hvad du tog, du! Jag såg dig med bönbok gå in på en krog, du! att göra små verldsliga rön.

Men kommer blott sommar så kastar du kappan och blir hvad du varit och är. —

Till skogs med ett bocksprång från kyrkliga trappan har »brodern» då farit och skär

i vassen sin pipa. Med väldiga ramar i lönligen snår sina nymfer han kramar att svalka de heta begär.

Hej Pan! Fast du nu kryper undan i vrårna och smilar i kyrkan så matt,

jag vet att det kittlar från hornen till tårna och egde du styrkan du satt

med vinlöf i håret bland lustiga bröder och skralade: Morgondag oro blott föder! Jag vet det och kväffer mitt skratt.

Arminius.

Äfven andra delen af Björnsons *»Over Evne»* har nu uppförts af theatre de l'Oeuvre i Paris.

Att den mottagits med ett nästan lifligare intresse än första delen, var hvad man kunde vänta sig, ty fransmännen ega inga förutsättningar att kunna förstå den första delens religiösa mysticism.

Den andra delen af dramat behandlar ju *anarkismen*, därför voro parisarne genast med. Allt sedan de sista årens anarkistpaniker, framkallar blotta ordet »anarkist» en viss ohygglighetsstämning hos parisarne.

Utförandet lär äfven, enligt hvad som meddelas från Paris, ha varit något af det bästa hr Lugué-Poës teater hittills åstadkommit. Särskildt lofordas innehafvaren af Bratts roll hr Rameau. Äfvensom sällskapet och statistpersonalens instruering.

Japansk konst.

Ett sammanträffande med monsieur Julien Leclercq.

»Vildens» redaktion hade i måndags nöjet mottaga ett besök af den franske skalden och konstkännaren *Julien Leclercq*, som på genomresa till Kristiania uppehöll sig härstädes några timmar.

Herr Leclercq är sekreterare vid Maison Bing, l'art Nouveau och tidsskriften *»Gazette des Beaux Arts»* i Paris. För Maison Bings räkning skall han i Kristiania anordna en utställning af japansk konst: dels akvareller, dels färglagda originalgravyrer af såväl äldre som yngre japanska mästare. Dessutom kommer han vid expositionens öppnande att hålla ett inledande och förklarande föredrag öfver den japanska konsten och dess utveckling.

För *»Gazette des Beaux Arts»* vill herr Leclercq samla material till en serie uppsatser om den skandinaviska konsten och till en redogörelse för de franska konstverk, hvilka finnas i våra muséer och privatsamlingar.

Herr Leclercq afiade vid middags-tiden ett besök hos herr Pontus Fürstenberg, som själf förde honom omkring i sina konstsamlingar.

Af de franska konstverk, som finnas i denna samling beundrade herr Leclercq särskildt en tafla af Gauguin. Han berättade bl. a. att Gauguin, som för närvarande vistas å Teneriffa, nyligen hemsändt till Paris en samling nya arbeten, hvilka inom franska konstkreterar väckt allmän hänförelse för kraft och djerfhet.

(Hr Gauguin excellerar som bekant i djerfhet — och går mycket ofta för långt i djerfhet.)

Flere af de skandinaviska konstverken i herr Fürstenbergs samling voro herr Leclercq bekanta från Paris. Särskildt fäste han sig vid de härliga skulpturverken i marmor af Per Hasselberg.

Framför en tafla af Arnold Böcklin, stannade fransmannen förvånad; och förklarade, att denna tafla visade honom Böcklin från en helt ny sida.

Det är en målning från mästarens första period, men det finns i dess dämpade färgskala en glöd, och i formgifningen en skaparekraft som låter oss ana den Böcklin, hvars snille hela världen numera beundrar.

På eftermiddagen gjorde herr Leclercq sin visit å »Vildens» redaktion.

Han fann vår wigwam hemtreflig och angenäm. Vi bjödo honom i stället för fredspipan en cigarett och fördjupade oss i samtal om konst.

När herr Leclercq hörde (af den mest optimistiske bland Vildens medarbetare!) om det lifliga konstintresse, som lär finnas här i Göteborg, gaf detta vår fransman en idé: att på återvägen från Kristiania anordna en utställning af japansk konst också här.

Vilden förhörde sig hos kammarherre Carl Lagerberg — alla konstutställningars allt i allom — som naturligtvis intresserade sig för förslaget. En utställning af den engelske målaren och tecknaren Walter Crane's arbeten kommer inom kort att öppnas å Valand men den japanska utställningen, som icke tager stort utrymme i anspråk, kan måhända arrangeras samtidigt.

Senare på aftonen gjorde Vilden kontravisit hos herr Leclercq å Hotell Eggers, hvarvid fransmannen förevisade en del af de japanska färggravyrer han medförde.

Där funnos en mängd arbeten af de japanska mästarna från 1600-talet ända ned till våra dagar. Den berömda mästaren Houkousai var talrikt representerad. Af hans landskapsbilder med snö hade herr Leclercq medtagit ett flertal, i afsikt att visa skandinaviska konstnärer och

YALTA
BÄSTA EGYPTISKA
CIGARETT
Partilager hos
KNUT WIBERG, STOCKHOLM.

konstvännen, huru de japanska målarna förstå att behandla snölandskap.

Flera af de gravyrer herr Leclercq visade voro sällsynta och betingade ett pris af 6 å 800 francs. Andra voro deremot jemförelsevis billiga, en 20 å 30 francs.

För kuriositetens skull hade herr Leclercq medtagit äfven några exemplar på den nuvarande moderna dekadanskonsten i Japan.

I motsats till Europa, der för närvarande en mäktig renaissansströmning gör sig gällande, (det är naturligtvis åter optimisten, som talar!) befinner sig den japanska nutida konsten i ett fullkomligt upplösningstillstånd.

(Pessimisten anser det ligga närmare till hands att konstatera tillvaron af en dekadans också i den nutida europeiska konsten!)

Herr Leclercq's samling var i sin helhet någorlunda representativ och en sådan retrospektiv utställning af japansk konst har onekligen sitt intresse. Man får då hoppas att fransmannens idé kan realiseras: att vi få höra hans lilla conference och se det åskådningsmateriel han medför.

Maurice.

En pepprad motion.

Den outtröttlige ifraren för de små i samhället, dr David Bergström, har i riksdagens andra kammare väckt en motion, som går ut på, att anslaget till understöd åt Sveriges vittra författare måtte höjas från 6,000 till 12,000 kronor.

Får man tro Dagensnyheter, som nog i detta fall, undantagsvis, är väl underrättadt, innehåller motionen en utförlig kritik af Svenska Akademiens förslag till understödens fördelning under de senare åren. Motionären polemiserar mot Akademiens alltför liberala tolkning af begreppet vittre författare. Docenter och forskare, hvaras verksamhet — ehuru i och för sig aktningvärd — enligt motionärens mening icke kan kallas literär, ha icke dess mindre någon gång hugnats med ett eller annat hundratel kronor. Till och med en lärare vid en teknisk skola har rönt någon uppmuntran och — värst af allt — en af akademiens egna ledamöter, en aldrig skriftstäl-lare, hvars namn af motionären ogeneradt indrages i polemiken, har under 33 år uppburit icke mindre än 46,000 kronor, hvarigenom understödet, som borde vara tillfälligt, urartat till lifstidspension.

Af dessa och många andra skäl yrkas, i sammanhang med förslaget om den årliga anslagssummans fördubblande, att förslag till utdelning af de vittra understöden hädanefter måtte upprättas icke ensamt af Svenska Akademien utan jemväl af Sveriges författareförening.

Enhvar som har någon kärlek till vår inhemska kultur, måste beklaga, att den länge väntade motionen om ökad anslag till understöd åt Sveriges vittra författare, fått en så olycklig form. De utsikter, som funnits: att under innevarande riksdag få det årliga anslaget höjdt, ha härigenom reducerats till ett minimum. Den outtröttlige ifraren för de små i samhället skulle verkligen ha gjort Sveriges diktare en större tjänst om han med något mindre ifver förfäktat deras rätt.

Mycket kan nog sägas mot Svenska Akademiens förslag till utdelning af de vittra understöden; men det må aldrig glömmas, att uppgiften är mycket grannlaga och oerhördt svår. De odödlige äro också människor och det vore menskligt nog, om personliga sympatier och antipatier någon gång gjort sig gällande i Akademiens förslag. Om självaste Apollo årligen utdelade dessa 6,000 kronor, skulle hans förvaltning af medeln helt säkert ofta komma att klandras skarpt i pressen. Ty också i pressen — och framför allt i Dagens Nyheter — spela personliga sympatier och antipatier en afgörande roll.

Det är nog sannt, att de årliga anslagen till en ledamot af Svenska Akademien inkräktat temligen starkt på den lilla summa, svenska folket årligen beviljar till understöd åt sina skönlitterära författare. Men att, efter Dagensnyheters exempel, inblanda den gamle vitterhetsidkarens namn i denna strid, är både ogrannlaga och smaklöst. Bättre hade det varit, om det anförts som skäl för anslagets höjande, att en skriftställareveteran icke borde behöfva dö af svält därför att hans arbetskraft nu är slut.

Yrkandet att Författareföreningen, jemte Svenska Akademien, bör upprätta förslag till utdelning af de vittra understöden, är alltför naivt. Hvad är författareföreningen? Man läse förteckningen öfver dess medlemmar! Där finns verkligen icke många namn som inge förtroende. I det ögonblick ordföranden, Grefve Snoilsky, och ett tiotal andra medlemmar trädde tillbaka, skulle föreningen urarta till en medelmåttornas polska riksdag, där den bestämmande makten skulle komma i händerna på den andliga demokrati: herrar P. Staaf, Alkman, Söderlund och andra författare af liknande rang.

Under sådana omständigheter vore det nästan bättre, om förslaget till utdelning af de vittra understöden, upprättades årligen af Dagensnyheters redaktion.

N. L.

Tolf månader.

En kärlekshistoria

af

K. Wilhelmsson.

(Forts. från föreg. nr.)

»Du — älskar — mig?» Mina torra läppar gånge åt orden en skarp klang än jag ville, men hålla dem tillbaka kunde jag icke —

»Ja, jag älskar dig,» upprepade han. Tror du att en törstig man, som har en lång och mödosam väg framför sig, afhåller sig från att dricka af en källa vid vägen blott af fruktan för att grumla henne. Du kom mig till mötes så frisk, så klok; jag måste vederkvicka mig med ditt friska väsen, jag kunde ej annat. — Jag skall berätta dig något af min så oändligt vanliga historia, dömd mig sedan. Du vet jag är ensam, fattig har jag alltid varit. Det lilla jag ägde förslog knappt till mina första studieår. — Jag bodde hos en enka med en enda dotter. Deras godhet mot den ensamme måste jag alltid med tacksamhet erkänna.

Det är nu sju år sedan jag i ett utbrott af tacksamhet, som jag då tog för förälskelse, band dotterns öde vid mitt.

Han tystnade. Ännu förmådde jag ingenting säga, uppmanade honom blott med en nick att fortsätta.

»Snart visste jag hur det var», fortfor han, »men hon hade mitt ord; jag drogs till ingen annan kvinna, förrän du lade dina snödroppar på mitt fönsterbräde och sedan utan tvekan gaf mig ditt sällskap om värkvällarna.»

»Du borde ha sagt mig det då», mumlade jag, »det hade varit lätt i början.» Ah, hvad det var mödosamt att tala; jag måste mäta ut stafvelserna en för en —

»Tror du att det hade blifvit annorlunda för oss då?» genmälte han, »jag tror det icke — endast svårare slitning också för dig — och dessutom glömdes jag henne och allt annat, till dess — till dess.»

Minns du den dagen, då jag sade dig att vi aldrig kunde vara vänner —

»Jag drog min hand ur hans och han gjorde intet försök att åter taga den. En stund sutto vi båda tysta; därefter ödmjukade jag mig i stoftet.

»Och vill du nu fara tillbaka till henne? Håst du — måste du lemna mig?»

Han sänkte hufvudet djupt, då han svarade:

»Hon har mitt ord — hon förstår icke att jag vill bli fri — hon har väntat i sju år. — Låt bli att se på mig,» fortfor han lidelsefullt, »jag kan icke uthärda din blick —

Det hela är så outhärdligt skamligt, så kväljande vardagligt — hon har lemnat mig pengar till mina studier — till mina böcker, min enda passion, innan jag fann dig. Jag måste betala —

För andra gången låg han på knä vid mina fötter; första gången i lidelsens sköna yrsel; andra gången som en botgörare med hufvudet i mitt knä för att dölja skammens rodnad —

Och för andra gången var jag maktlös.

Lidelsens besinningslösa bön ville jag icke bevilja; den heta skammen kunde jag icke lindra. Nu som då kunde jag blott sakta stryka hans hår och kind och medlidsam vänta, till dess sinnets berusning lagt sig.

Det dröjde länge, innan han lyfte hufvudet. Alltjemt på knä, sade han då:

»Du vet nu att jag går elände till mötes; kan du förlåta mig att jag ryckte till mig några lyckliga sekunder?»

Jag kunde icke svara, ty just då skulle mitt svar ha blifvit bittert, förebrående. Och hvartill tjänade det? Hans föresats kunde mitt svar dock aldrig rubba —

Han reste sig:

»Snart är det tid att skiljas: och jag ber dig blott minnas —» Röstens svek honom, men efter ett ögonblick fortsatte han, »jag ber dig minnas, att du har varit mig det käraste i världen. Du har ej kunnat fatta mina känslor, tror jag, du har alltid varit kall och behärskad. — Min tröst är, att du må hända snart skall glömma —»

Detta kunde jag icke uthärda, jag höjde afvärjande handen och hviskade —

»Jag har ej förtjänat detta; det är grymt.»

Det gick väl upp för honom, att han varit orättvis och han såg visst, hur jag led, ty med ett steg stod han åter bredvid mig och lade mitt hufvud, ömt som förr, intill sig.

»Nej, nej,» sade han med hastiga kyssar, »jag var orimlig, du har aldrig varit annat än god, och jag har ingen rätt att säga annat än förlåt och åter förlåt mig.»

En kyrkklocka slog fem sträffa slag, och vi foro förskräckta från hvarandra —

Han tog ett steg tillbaka och sade stelt.

»Jag måste gå; jag fordrade för mycket, då jag begärde att du redan nu skulle kunna förlåta. — Men säg mig ett vänligt ord, innan vi skiljas —» hans ton var full af ångest, »låt mig föra med mig ett annat minne af vårt afsked — — Jag uthärdar icke att se ditt bleka ansigte och det stelnade uttrycket i dina förr så milda ögon — —»

Då vek både svaghet och tvekan ifrån mig; lidandets extas lyfte mig öfver stundens kval. Jag lade armen om hans hals och kysste många gånger hans kära, kloka ögon, som slöto sig under mina kyssar. —

»Hvad skall jag säga?» hviskade jag tyst, »jag älskar dig, jag älskar dig —»

Jag hade i den stunden till och med kunnat önska honom ett ljusst lif, men det hade ju varit gyckel. »Gå nu,» tillade jag; »nu kan jag låta dig gå.»

Han kysste utan ett ord mina händer och gick.

Jag kom upp på mitt rum. Det var som om allt detta träffat en annan, så litet kände jag, och ännu när jag skriver detta, då en ny dag runnit upp, har jag icke mera förnimmelse af mig själf, än om jag vore helt förfusen.

Allt är så kallt, så klart, så genomskinligt tomt — — Det finns ingenting, — ingenting i hela den vida världsrymden —.

September.

Det finns en nerv, har man sagt mig, som är så viktig, att en tryckning därpå medför rubbning i lifsfunktionerna; och pressas den hårdt samman, upphör hjärtat att slå, lungorna att insupa lifgifvande luft. Bliken blir glanslös, och hjärnan arbetar på måfå.

Så var det med mig, många dagar efter det han rest ifrån mig.

O, dessa långa svarta nätter, medan bitter förtviflan snörde hjärtat; dessa nätter då tårarna brände istället för att lisa.

Det talas om tårarnas tröst, tårarnas vederkvickelse!

Det måste vara tårar för de döda — Men när man sörjer den som är bortstruken, utplånad ur ens lif, finns det icke större vända än de ensamma heta tårarna, som bränna och förtorka sinnet och sveda bort alla goda känslor.

Först på morgonen kom en stunds tung dvala och på hela dagen blott ett ljusst ögonblick.

Just som jag vaknade, visste jag

ingenting annat än att solen sken, och blommor stodo i min skål — Men i nästa minut var börden åter där, — tyngande omöjlig att afkasta — förlamande all vilja till handling.

Och så de långa, långa dagarne! Det är så tröttsamt att lida, så tröttsamt att känna; så outhärdligt tröttsamt att längta och undra, med en undran som icke får svar, och en längtan, som till intet batar.

Jag vågade icke se mot hans fönster; en gång gjorde jag det, och jag ryser ännu vid minnet af de vilda tankarne på att icke mera kunna lefva och det utbrott af ångest som kastade mig i stoftet, tiggande om det underverk jag förr skämtsamt sagt mig vilja hoppas på, men med föga tro på att det skulle ske —

Ibland är jag inom mig sjudande förbittrad på honom, som ryckte till sig min kärlek och sedan lemnade mig.

Men icke länge — midt i eländet känner jag klart, hur det är bättre att slösande skänka bort sitt väsens bästa skatt, än att aldrig bli i tillfälle att gifva.

En ömklig frestelse kommer också ständigt — Jag kunde ju ha erbjudit honom de pengar — han var skyldig henne — Bättre hvad som helst än att vara utan honom — Bättre om jag tiggat honom att icke lemna mig; frestat honom, lockat honom, gifvit honom allt — då hade han varit tvungen att stanna hos mig.

Men när han berättade mig sitt öde, föll det mig aldrig in att köpa honom fri, och den instinkten var den riktiga. —

Penningskulden hade kunnat gäldas, men de sju årens trofasta ömhet och tålmodiga, tillitsfulla väntan kunde aldrig uppvägas med guld.

Frågor och tankar korsa hvarandra i enformig kretsgång. Jag börjar på samma sätt och slutar på samma sätt, dag ut och dag in — Han älskar icke henne; med mig kunde han ha blifvit lycklig tänker jag först — men sedan:

Har man rätt att bli lycklig genom ett löftesbrott?

Kan man ens bli lycklig, då man vinner sin lycka på bekostnad af en annans? Nej, men nu är jag olycklig, hon vinner sin lycka på bekostnad af min — af hans. Kan väl ens hon bli lycklig?

Borde han icke ha framlagt saken för henne och låtit henne afgöra? — Nej nej, de sju årens trohet och hans ord ligga i ena vågskålen, min lycka i den andra, och den kan icke väga upp dem —

Min hjärtans kär, gör du som andra. Ät, drick, fyll dina plikter, tänk litet, känn intet; skaffa dig barn och dö —!

Och dock kan jag ej tro annat än att du, allteftersom åren gå, blir allt mera ensam. Jag ser dig allena i din studerkammare; dina kloka ögon äro trötta och du lutar hufvudet i handen —

Kanske sänder du mig ibland en tanke, ty glömma mig kan du icke, därtill har jag älskat dig för mycket —

Jag vet nog att min sorg skall stillas en dag kanske snart; jag vet att man glömmar redan innan man har viljan att glömma. Jag vet att lifvet för med sig mångfaldiga plikter, mångfaldiga bestyr, innan man genom ålderdomens krämpfyllda skymning trälär sig fram till ro.

Jag vet vidare att många som kommit samman i kärlek, slitit sig från hvarandra i hat, och att ännu flera hålla tillsammans af vana och i håglös lojhet. Jag vet hur liten tidsrymd kärlekslidelsen råder, jag vet det; jag vet det allt; — men hvad hjälper det när känslorna äro unga och såret svider?

Förtjena 5 å 10 kr pr dag genom att sälja Visittkort för John Fröberg, Flinspong. Prover gratis men ej franco. (60)

Tandläkare
Karl Elander
N. Hamngatan 40,
(snedt emot Göta Källare).
R. T. 3095. (30.)

Barclay's Téer
fraktfritt öfver hela landet.
Den ständigt ökade af-
sättningen och de många
hedrande omdömena är
den bästa anledningen för
alla att förse sig dermed.
Per efterkras eller post-
förskött.
Rekvirera beställningskort med priskurant.
OBS! Kostnadsfria prover.
Alex. Barclays Handels-Aktiebolag
Göteborg.
(Nord. A.B. 96.) 45

Alex. Barclays
Handels-Aktiebolag.
★ ★ Kongl. Hofleverantör ★ ★
försäljer till billigaste pris

Té=er
af utsökt kvalitet, i förpackning
å 1, 1/2, 1/4 och 1/8 Kilo.
(Brefkort med priskurant till-
sändas franco.)

Viner
af alla slag och af de
bästa årgångar.
Rekvitioner från landsorten ex-
pedieras pr omgående: **Té** mot
efterkras; **Viner** endast mot insänd
likvid.

Order upptagas å **WHISKY**
från **Gilbey & Co.**

Alex. Barclays
Handels-Aktiebolag
★ ★ Kongl. Hofleverantör ★ ★
Kungssportsplatsen 2,
Göteborg.

Värme
i Åkdon, Bostäder, Kontorslokaler
och Villor åstadkommes effektivast och
billigast genom användande af våra värme-
apparater, som försäljas i hvarje välortad
Jernaffär, samt hos de större möbelsläb-
sementen.
Stockholms Värmeapparattfabrik.
Allm. Telef. 85 29. Riks Telef. 13 05. (62)

Nyttillträdande
prenumeranter
som insända prenumerationskvitto för
minst ett kvartal af *Vildens* årgång 1897,
erhålla gratis de utkomna december-
numren sig tillsenda. Dessa nummer
innehålla litterära bidrag af: *Ernst*
Ahlgren, Per Hallström, Helena Nyblom,
Henrik Pontoppidan m. fl.
Prenumerationspriset för år är en-
dast Kr. 4,50, för kvartal Kr. 1,20.
Expeditionen af *Vilden*
S. Hamngatan 2, GÖTEBORG.

Kommissionärer
i landsorten.

De, som ännu icke inkommit med rekvi-
sitioner för det nya året, uppmanas ånyo,
att ofördröjligen insända uppgift å det
antal exemplar, de önska få sig tillsenda!
Detta är nödvändigt för bestämmande af
upplagans storlek.
Samtidigt torde också redovisning lem-
nas för under December månad försälda
exemplar.
Exped. af **Vilden.**
GÖTEBORG.